

Олена Мамчич

Амплітуда Любові

Поезії

Чернігів

Видавництво «Десна Поліграф»

2018

УДК 821.161.2-1 (477.51)
ББК Ш6 (4УКР-4ЧЕР)6
М 22

Літературний редактор
Любов Райська

Мамчич Олена

М 22 **Амплітуда любові. Поезії.** –
Чернігів : Десна Поліграф, 2018. –
100 с.

ISBN 978-617-7648-22-1

Де початок любові до всього вічно живого на землі?.. У чому сутність пізнання незбагненого?.. Які відчуття дарує кожна хвилина життя?.. Хто ми і з якою метою прийшли у цей неповторний світ?..

Восьма книга поезій чернігівської авторки Олени Мамчич покликана засобами Його Величності Слова допомогти читачеві у пошуку відповідей на такі звичайні питання, віднайти шляхи розуміння себе у швидкоплинному часі і просторі сьогодення...

УДК 821.161.2-1 (477.51)
ББК Ш6 (4УКР-4ЧЕР)6

ISBN 978-617-7648-22-1

© Мамчич О., 2018

Від автора

Дороги життя... Перетинаєш їх, і здається, стаєш більш розумним, занурюючись у світ любові до життя і всього того, що супроводжує тебе на шляхах усвідомлення сутності світу і тих цінностей, які дано пізнати відповідно до твого часу і віку...

Але, на жаль, це тільки здається... Неможливо швидко переконатися у тому, на що саме ти заслужив у цьому світі... Чи здатен прийняти себе таким, яким став?.. Чи можеш щось змінити?.. Чи варто взагалі щось змінювати?..

Твоя країна... Що ти можеш дати їй, просто пасивно спостерігаючи події, які для неї – життя? Чи варто робити щось, не озираючись на минуле, прямуючи у майбутнє?.. Хіба ти заслуговуєш на повагу твоїх сучасників, якщо перебуваєш осторонь мрій і сподівань свого народу, його історії та сьогодення?..

СЛОВО, його зміст, сила, воля оповиті ЛЮБОВ'Ю до того, що робить нас людьми, надає натхнення, наснаги, збуджує бажання жити і творити для щастя і радості тих, хто згодом ітиме шляхами, які маємо прокласти ми...

Кожен крок буде оцінено прийдешніми поколіннями славного роду нашого, глибокою філософією пізнання цього часу, який судилося пройти саме нам, і саме у ці часи збагнути його безмежність і неповторність...

Олена Мамчич.

*Натруджені руки твої,
країно моя...*

Натруджені руки твої, країно моя, в
натузі днів і ночей безпорадних.
Ти з неволі вийшла і до неволі потрапила
знову.
Нене моя золота, на постаменті воля твоя.
Забарилася, завмерла в очікуванні дива
на міліні почуттів у нетрях часу.
Рифи підводні та наземні не пускають на
волю.
Спіткала тебе важка облуда нещирих
лицемірів,
що навалилися, затягли у полон.
Знемагаєш від млості душевної і фізичної,
адже гинуть сини твої на полі брані,
не зрадивши тебе, твого сонця.
Оплакані твої діти, не забуті довірою і
вдячністю твоєю.
Перемикає серце, огорнуте ненавистю і
болем,
занурене у безнадійність і сум.
Незлюблива доля твоя, заклопотана у
зливах боїв праведних
із ворогом клятим, страшним,

повсякденним, у намаганнях
перетворити життя твоє на смерть.
Але ти вистоїш, усе перебореш, адже ти є
константою життя,
віри, любові.
Тримаймося ж із тобою разом у лоні
надії...

Я – твоя, наче сповідь, століття,
У замріяні миті лечу
Крізь дощі та обірване віття
Без бажань, під обійми дощу...
І гвалтує доріг щедрий вітер,
Завиває блаженна нудьга,
І у чашці завмерло повітря,
Наче сіра безкрила згага...
Прилучаюсь до сонця і долі,
Що у хаті звивала гніздо
Над криницею терпкої волі
Навмання до молитви судом...
Що там вічність ворожить нестерпно?
І розбуджене сонце болить,
І ганяє промови манірно
У словесних скарбницях століть?..
Я для тебе залишусь святою
Незбагненністю щастя на мить
Та сміливого неба рікою,
Що над безвістю в прірву летить...

Налякалося сонце поспіхом,
За птахами помчало згубливо,
І прокинулись грози вдосвіта,
Розіп'явши життя по рубриках.
На асфальтових річках вершники
Коливалися між сторінками,
Кучугурами мрій замерзлими
В древніх аркушах стигли інколи.
А століття гуло металами,
Долі гріло вогнем обпеченим,
Душі грішних тривога жалила
Під жахливу поталу кречета.
То ганьба піднімала голову
І заплющила очі праведних,
І роки там завмерли з сорому
У жертвних обіймах жадібних...

Є ницість ворогів, а є тортури слів,
Небажаних прощань, замріяних побачень,
Є безвість ліхтарів безмежжям сірих днів
В облуді почуттів, що все тобі пробачать.
Зажура-лиховість відчує винний присмак,
В самотності життя лунає дикий сміх,
Мовчить незграбність слів, як остаточний
принцип,
Прийнявши плин буття, як остогидлий
гріх.
Є ніжність почуття у щирості бажання,
Коли гірчить полин у полі безнадій,
Прийми себе живим, і вперше, і востаннє,
Під мед чужих чеснот і запізнілих мрій...

Я – голос твій, несміла безпорадність,
Я – прощення на арфі сивих днів,
Я – неба синь блаженного зняряддя,
Я – безвість молитов і хуртовин.
Удвох з тобою ми вагітні болем
Сумних надій, незраджених основ,
Біжу дорогою, спиняюся на волі
І чую серце, що ганяє кров.
А храми дивляться беззахисно у небо
І віддають своє тепло землі,
Весь космос – мить, та іншого не треба,
Бракує слів у сполоху імлі...

Химерне ймення у бойовищі часів
На цвинтарі безвісного безчестя,
Меланхолійний погляд нищих слів,
І на очах доріг – незграбне перехрестя.
Несуться з неба щерблені дощі,
І кублиться осіння плахта листя,
Мінливість чує вітер пахощів,
І покриває цвіль землі обійстя.
Невтішні сурми з чіткістю тавра
Чіпляють серце мигдалевою грозою,
Скуйовджена безжальна дика гра
У росах обійнялася з бідною...
Хиткий безвинний грішний перегін
Зухвалих втрат бруківкою неволі,
Твоя душа – сумній землі уклін
На вістрі часу в мармурі недолі...

О Patria, нещира Батьківщино,
Немилий край зухвалих ворогів,
У чому біль і гнів – твоя провина –
У побратимстві розіп’ятих слів?
Тебе приймаю, степе вічно юний,
У щедрості твоїй – розбите скло,
Рабів нікчемних натовпи насунуть –
Вогнем багаття прощення зійшло.
Без волі і без щирого завзяття
Мій голос завмирає без душі,
Я вам не вірю, мої «вічні» браття,
За смак свободи – пекло і гроші.
Палає день, і ніч знов запалає,
Поглинутим нещастям стане сум,
Вітчизни крові вітер не бажає,
Згори несеться віковичний глум.
Твоею буду у безжальних гронах,
Прийму тебе і голу, і босу,
Необережно не помічу втоми,
Віддам життя за честь твою й красу...

Прийдешній день до прірви спонукає...
Гвалтує безкінечний сум років,
А небо мовчки в хмарах заглядає
У сутність досконалих мудрих слів.
Порину в далечінь бурхливих весен
І обійму собою білий світ,
Отруту вип'ю на замшілих плесах,
Кидаючись у мертвий той політ.
Прийму твою невдячну досконалість,
Жалобу всіх утрачених років,
Кривавить серце віковічна марність
І непотрібність безлічі кроків.
Нездужає у горах сивий вітер,
Йому так важко жити в висоті,
О мій безмежний вітре ненаситний,
Твоя неволя – чаша гіркоти.
Шукання перлів у недолях Божих,
Одна з перлин дістанеться й мені,
Мисливець-слово стало насторожі,
На вежі братній силою дзвенить.
У настрої зухвалих авангардів
Примара мороку жахливих кольорів,
Не схибить доля, що завжди на варті
Розбурханих сваволею віків...

Контекстом слів, народжених невчасно,
Так гірко плаче років сивина,
Славетна воля в пеклі днів не згасне,
Не зрадить осені миттєвостям весна.
На мапі слів, підступних і брутальних,
У мороку розчавлених братерств
Не чути епосу кривавого металу
Від пересічних безнародних верств.
Кінець світів, прогавлених невчасно,
У злам століть, покинутих в словах,
Жага війни і крові чорно-красних
Народжує і смерть, і біль, і страх.
Тож буде так, як станеться довіку:
Проклять чужих синхронна заметіль
Під щем зими в вітрах далеких крику
Під кривдою, що опанує біль.
Не повернути вже того братерства,
Яке в століттях гинуло в боях,
Навіки зраджено безмежність серця
І дивину майбутнього в очах.
Лишився біль і рани від блукання
Неширих слів в облуді почуттів,
І терпкість крові вічного займання
Під вогнище скуйовджених вітрів...

Повій на мене, вітре України,
Лети крізь хмари у сувору ніч,
Надай сміливості і мужності, і сили
Усе перемогти з тобою віч-на-віч.
Ти сильний, вітре, ти щосили вієш,
З собою забираєш лихо й біль,
На крилах вічності – твої надії,
І так спокійно у полоні крил.
Ти сам в собі усі образи маєш
І служиш вірно небу і землі,
Не згубиш долі у зотлілім краї,
У вогняному пеклі клятої війни.
Лети, щасливий, вільний для спасіння,
Змивай повітрям сутінки буття,
В обіймах сонця і святого воскресіння
Врятуй і душі наші, і серця...

Війна небес, зотлілих передчасно...
До серця проникає вічний біль...
Моя земля у почуттях незгасних
Ковтає клятий пил сирих могил...
Ти знаєш, земле, у надіях марних
Натугу крові не перемогти,
Несеться час у мріях незугарних
По долях мертвих і живих, яким іти...
Іти – блукати по словах і думках,
Тим, хто бажає вільного життя,
Пробивши сонце електричним струмом
Років безжальних блага для буття.
Не зупинилось серце, ще працює,
Спинити волю ти не дай йому,
Весь біль життя знов кров'ю розмалюю,
Жагою сонця вічність загорну...

Окроплена свободою вогню,
Летиш крізь білий світ, мов навіжена,
Тебе зненацька в хмарах зупиню –
І кров шалена переповнить вени...
Замерехтять вогні близьких зірок
В жаху обойми стріляних патронів,
І зробиш ти один-єдиний крок,
І знов потрапиш в блискавицю грому.
Свобода вибору... Ти, як завжди, права...
І полум'яний вечір знов настане,
І зайвими залишаться слова,
І сонечко під хмарами прогляне...
Жагучий біль розімкне свій полон –
І знов відчуєш пісню чорнобриву...
Тобі вклонюся – щирий той поклон.
І світ побачиш крізь століття сиве...

Село вмирає... І душа вмирає...
А п'яна ніч за рогом розляглась,
Згасають дні, від пекла і до раю,
Під привидом надії, що здалась.
Покраяне село... Душа покрайна...
Усе в природі стало шкереберть,
І тільки ворони літають сумно зграями,
І небо над селом – неначе смерть.
Розчавлено село... Душа розчавлена...
На клаптику століть – іконний кут,
Збентежить серце криками прадавніми
Передчуття улесливих спокут.
Завіса днів, розбещених у спогадах...
Пусті лани, що обплела журба...
Там потонуло сонце, в гнів вмуроване,
І виринає вічності зима...

До 80-річчя червоного терору в Україні

Нас розділяє вічність дикого терору...
Ти, земле українська, так жила...
Синів своїх для голоду і мору
Тим ворогам проклятим віддала...
Не врятувала душі убієнних,
Розстріляних в проклятому вогні,
Покривджених, за правду полонених...
Тебе не зрадили, не схибили вони.
О земле, ти слізьми зросила поле,
Ліси і гори, терпкість полонин,
За що тебе накрило небо горем,
Душило бісове буття червоних змін?..
Найкращий люд пішов у вічність чесним,
За землю рідну під мотив життя,
Усі вони там, як один, воскресли,
Здригнулись душі, грім дощі відтяв...
Не дай нам, Боже, раптом все забути,
Хоч на хвилину перейти межу,
Під гнів могильний гіркоти спокути
Ту пам'ять зрадити під музику чужу...

Тоді розбещать небеса століття,
І розірветься днів упертий клин,
І стогін душ страшного лихоліття
На всіх дзвіницях раптом вкриє дзвін.
Він зазвучить прокляттям покоління,
Яке забуло мертві ті часи,
І вірність щиросердого моління,
Мого народу вічні голоси...

Вічний світе, озирнися,
Так лоскоче душу гріх,
І спиною повернися
До людських лихих утіх.
Що з тобою, мила Земле?
У терпінні марних днів
Щось ридає потаємне
У пороці темних злив...
Що із вами сталось, люди,
В кризі мороку небес?
В хащах сірої облуди
Ви забули вже про хрест?
Від родинних заповітів
Ви навіки відійшли
І канонів людосвіту
Для дітей не зберегли.
Тане у гріху планета
У роках і сивих днях,
Правлять миром ті монети,
Що розчавлені в гріхах.
Схаменіться, людобоги,
Поки ще лишився час,
На оцій сліпій дорозі
На усіх чекає жах...

І знову слухаю тебе,
О земле, мій вівтар,
Моя словесна пастораль
І життєдайна сила...
О святосте, моя земля,
Ти крил політ
І безвісті могила...
Твої пощерблені роки
У сповіді далекій,
Там наче заглухли круки
І не злетять лелеки...
Там в душах віри вже нема
І зупинилися слова
На перехресті неба...
Ти завинила перед ким
Там, де грозою править грім?..
І навіть всупереч рокам,
Ти – безкінечність...
Не віддам
Тебе нікому
В цьому світі...
Під правдою здригнеться біль
Нікчемних образів рабів...

Ти обереш свободу –
І на камінні сірих днів
Ти знов відчуєш гнів і сіль
Від зайвої скорботи...
Під прапор сивих поколінь
Ти – відданість народу...

Куди поділись люди від землі,
Окраєць мрій залишивши на спомин?
І повернутись більше не змогли,
Відчувши у віках пташиний гомін.
Забрало серце сум і біль чужий
Блуканням по степах жовтогарячих
Під верховіття клопоту надій,
Що десь минувшиною в долях скачуть.
А мороку небес вже вистача
Для нездійсненності лукавого польоту...
Який блаженний і зухвалий час
Для спраглої та мудрої роботи!
Ти, земле, знов прощаєш нам усім,
Зовеш до себе клином журавлиним,
Бабусі сиві залишилися й дідусі,
Відчувши гіркоту твого долину.
Ти – нескінченна вічністю земля,
Ти – жертва переможної втрати,
Волошки в житті в змучених полях –
Як сонце, що потрапило за ґрати...
Ти залишайся, земле, в мирних днях,
Собою захисти століть наснагу,
Нашадкам від себе віддавши прах,
У розпачі потрапивши на плаху...

Здригнеться колись підсвідомість
В червоних вузлах прапорів,
Напружившись, вигляне совість
Примарою страху віків,
Покличе собою століття,
Покаявшись, в небо зійти,
Не зможе братерства суцвіття
Себе в сьогодні знайти.
А мудрі натружені руки,
Покликані в праці сконать,
В обірваних звуками круках
Примусять нас знову мовчати...

Замайоріє прапор перемоги
У тих звичайних мудрості роках –
І вже втрачає ніжність засторогу,
Лишаючи душі безсилий прах.
А я дивлюся перемозі в очі,
Відчую серцем безкінечний сум,
В вітрах весняних гомін заклопоче –
Знов повертає благовістя дум.
Одинаком даремним у повітрі
Злетить надія пірамідних змін -
І знову душу сонце чисте витре,
На квітах днів залишивши уклін...
У мареві блукає небо сиве,
Йому здається мальовничий рай,
І хвилі безкінечності грайливі
Летять у вічність, мов життя розмай...
Моя ти, перемоги вічна сило,
Здригнеться світ під витівки землі,
Клондайк повітря подарує крила,
Аби вони зламались не змогли...

Чому мовчить залякана земля?
Лунає сміх в проваллях сьогодення,
І гине вітер в просторі гілля
Полоном швидкоплинного натхнення.
Серцевий напад поштовхом руки
Знесилить біль у темряві печалі,
Вже відлетять зневажливі круки,
Залишать сум на згадку від моралі...
Чому ж мовчить покинута земля?
Хіба, зневірена, сягнула в потойбіччя?
Чи, може, прапор дружби простягла
Ворожому пройдисвіту сторіччя?
Чи знов надію втратила свою,
Відчувши погляд віри самотою
У клопотах безжального вогню,
Що натщесерце побіжить рікою?..
Не піддавайся чорним пасмам злив
У випадкових настроях бажання,
Твій погляд, земле, в мареві дощів –
Останній поклик вічного кохання...

А завтра знов настане день новий,
І примхи почуттів в недогляд долі,
Що завести зуміють в кроках слів
Недобру пам'ять у тунель сваволі.
Нещирий образ плескоти долонь
Засвітить полум'я в роках сторіччя,
Побачила душа святий полон,
Неначе віддала цю мить за вічність...
Іди зі мною крізь роки буття,
Відчуй мене і справжню, і несправжню,
Немає в снах сліпого вороття,
Блукаємо по них, неначе в плавнях.
Шепоче вітер: серця не займай,
Воно так б'ється голосно і тихо,
Що відчуваєш той небесний рай
У пеклі сірих днів чужого лиха...

Життя моє, правдива полонино,
Немає кривді місця у бутті,
Крокує сонце небом у хмаринах,
Рука в руці – так нам з тобою йти.
Молитвослов у тротуарних хащах,
Бринить бузковий весняний розмай,
І з року в рік іти все важче й важче,
Хоча всміхається далекий дивокрай.
Я мушу йти від братства яснооких,
Терпких у безнадіях крихких літ,
Приймати друзів, іноді жорстоких,
Радіти їм, дивуючи цей світ.
Немає спокою блаженному свавіллю
Гріхів – чеснот у буреломах днів,
Коли здається, що ти майже вільна
Від клекоту нещирих «хижаків».
Пройду усе, здолавши перешкоди
У мареві розстріляних свобод,
Під тягарем чужої несвободи
Рікою волі спрямувавши пліт...

Наснилося листя жовте
в забавлянках осені...

Наснилося листя жовте в забавлянках
осені...
Чогось підозрілого вже давно чекають
острови сподівань.
Вдосталь мрійливого міркування.
Розкриллям душі вивертаєш душу навпіл,
на шматки розриваєш серце...
Дерева навколо сміються, з рани бризкає
кров,
здається, усе навколо заляпано нею.
Вітер, невдалий бігунець по шляхах і
долях,
наче в долонях, тримає людські життя...
І заспокоює нас усе далеке і близьке
у своєму гіркому сподіванні на краще...
Ідеш, долаючи долю, простягнувши до неї
руки,
Оповіті неволею минулого й майбутнього.
Безліч кохань і відсутність кохання.
Немічний ти у пориванні зльоту з
буденності життя.
Рухливі моменти поваги до себе.
Осінь...

Ноктюрни печалі навіяли
Під терпкість глухих вечорів,
Самотності пристані півночі
Прощають загули вітрів.
Як мало шляхів іще пройдено,
І тільки кохання – півста...
Під явку з провиною ордена,
Під гнівом своїм – в словеса.
А ти остаточно ображений,
І знову недоля права,
І тільки блукаєш у заздроссах –
Безсилим стали слова...

Холодно душі... Як холодно!..
Обійняти хочеться весь світ...
І вмирає серце, наче з голоду,
У переймах жалібних століть.
Не збагнути вічність слів незайманих
І не вкрати зайвого полоном мрій,
Тільки шурхіт попелу тих днів країни
Криє серце розуму, як ти звелів...
Безталанний, з острахом, від зими до осені,
Знов блукаєш веснами, як на прощу йдеш,
А на небі синьому, у зірках, з провинною,
Де життя сховалося, Бога не знайдеш.
У немилість зверхності потрапляєш
дотиком
Слів у незворотності і зухвалих бід,
В несміливих radoщах і завязтті гордощів,
Босі душі горнутья, проторивши слід...

Ніч смоктала накусаний м'якуш хліба,
В самоті днів, голодна, стояла хата,
І уклався пил сірий в куточку хліва,
Тяглися до неба весни рученята.
В оберемок надії вкладеш завчасно,
І залишиться образ нерукотворний,
Клаптик усмішки дива в вітрах не згасне,
І зубатий паркан не стане потворним.
І торкнешся зненацька чола святого,
Забажавши раптом добра і волі,
Під крилатість думки – окраєць слова,
Звуки неба сумні й невчасно голі.
Все відбудеться так, як Йому заманеться,
Вишні стиглі замріють кривавим соком,
Тільки поштовх долі та кулі в серці –
Наче галас крові глухим потоком.
Ти не схочеш бути знов некоханим,
Без бажань і блиску лихого крику,
І раптово прийдеш тим, самозваним,
Кого вітер буйний в дорогу кликав...

У незамкнені двері вірветься мороз,
Його соковите, легке простираadlo, –
І стане мов скло за містком верболос,
І світ затремтить цим життям
невідкладним.

Блукає холодна, терпка сивина
За краєм землі і в зірках полохливих,
А там десь, у хмарах, мов пісня, луна
Той стогін сердець, як у відчаї – злива.
Лоскоче душа несміливість бажань,
Уже досхочу їй усміхнених весен,
Рипить білий сніг... Весно, знову повстань
І знов розмалюй це засмучене плесо.
Зрівняється все: і живе, й неживе,
Розбещений сором накриють тумани,
Збагнути не зможеш кохання своє,
Коли його топчуть гріхи та омана.
Безжалісність болю зненацька піде
Життя вмотивує свою невблаганність,
Бруківка сумління – завзяття просте –
Впадає у знов побудовану марність.

І ніжність звабливих легких почуттів
Прокинеться в серці рожевою квіткою,
І вистачить сили в оновлених слів,
Щоб стати для тебе блаженства
МОЛИТВОЮ...

Танцює знов танго весна понад спекою
літа,
І знов огортає любов нетерпіння чужого
буття,
Народжує свято надій у примарах
зухвалого світу
Чиясь незрадливість, а може, і гріх
почуття.
Птахи пролетіли, залишивши сумність у
спадок,
Розквітли у серці бутони незвичних
пригод,
І знову блукає з журбою багато здогадок
Картатими плямами днів, незбагнених
нагод.
То щось шепотить під зірками благого
натхнення
Твоя несподіванка, доле, то знов – тиша й
гладь,
То раптом народиться в світі нове чись
ймення,
То безліч бажань та феєрія диких
проклять...

Та знову летиш понад злукою мирних
мелодій,
Які забажали втрутитися в долю твою,
Замріяне танго, ти знов підкоряєшся моді
Весняної терпкості літа і ніжного слова
«люблю»...

То був той самий дощ, у терпкості
зухвалий,
Який долав і сум, і безліч потурань,
Та злива неприємності змивала
І погляд втрат, і ніжний смак бажань,
Той дощ летів, як очманіла птаха,
Що крила втратила в наївності буття,
Він був сміливий і шалений страхом,
Що все змиває, навіть почуття...
То огортав провиною природу,
То знов гримів із неба, наче біс,
Земля – як рана, загортала вроду
Своїх бажань – нікчемності каприз...
І раптом все... І злива припинилась,
І щире сонце світить в небесах,
Тобі, о земле, вигідна немилість
Лихих дощів із променем в очах.
Ну от і все... Із заздрістю бувалих
Природних явищ в близькості земній
Землі таких дощів не вистачало,
Вона жила у безвісті сумній.
Той дощ омив її одвічну долю
І напоїв зневірені роки,
І знов живе вона, і знов на волі
Плекає душу і спокутує гріхи...

*Лунала музика, чарівна, мовби сон,
І огортала світ блаженним хором,
І скрипки шепотіли в унісон,
І пан – рояль стогнав, як чорний ворон.
На сцені, під феєрію весни,
Сплітали ноти ніжне павутиння,
І колисали пестощі земні
Своїм коханням щирості творіння.
Грай, музиканте, у полоні літ
Тобі так легко, і душі спокійно,
Ти наче входиш до святих воріт
Порогу раю із благоговінням.
Твоє призначення – блукання по світах,
По хвилях моря і долинах весен,
Ти можеш залишити серцю прах...
А може, помираючи, воскреснеш?..
Грай, музиканте, під зухвалий гнів
Надій небажаних відвертістю моралі,
Хай будуть вічні нот чарівний спів
І воля зливи зоряних хоралів...*

Блукає і пестить, і радістю дихає знов
Блаженство несмілих, невинних, байдужих
мелодій,
Огорнуто світ – десь там грає і світить
любов,
Данину кидає в поблажливість щирої
моди.
Можливо, повіриш у те, що і сам ще
живий
І тихо крокуєш по душах із серцем
зів'ялим,
І візьмеш з собою той залишок скарбів із
мрій
І сонячний вітер, у гарті зухвало бувалий.
Сумління в дорогу покличе – і знов на коні,
І очі довірливо дивляться в зоряну прірву,
Життя засміється, поринувши в ночі і дні,
І жадібність лиха усе наче скине у вирву.
Твоя засторoga – не бути таким, як завжди,
Покинути дім на порозі блаженного раю,
І знову немилим в безмежність безсоння
ввійти,
Тим першим коханням у пахощах рідного
краю...

Схвильоване слово невпевнено шепче
весна,
Нестерпне кохання вже їй приховати несила,
І втіху вітрів зачарованих чує вона,
Віддавна у серці своєму їх пісню носила.
У час роковий у безмежжі грайливих надій
Дарує весна у загадках свої подарунки,
І мить незабутню чарівних невпинних
подій –
Свою бездоганність відчули природні
малюнки.
О весно, свою випадковість зненацька
прийми,
Хай зими благають повернення білого снігу,
Любов'ю серця всіх підлеглих своїх огорни
І душі наповни щедротами ніжного сміху...
Ти знову покличеш усіх на свій
завтрашній бал,
І доля – спокусниця зробить несказане диво,
І зважиться серце поринути в справжній
астрал
Нестриманих днів і ночей у зірках
полохливих...

Озера почуттів на арфі оксамиту...
І блиск чужих зірок безвинності
прощань...
У царині життя небесний шлях закрито
Усмішкою сердець із гнівом каяття.
Тебе покличе знов розумність невблаганна
І витівки пригод в нестримному вогні,
І вкриє серце щем, від вечора й до рання,
І голос диких крил штовхає в дні сумні.
Здається, що душа розбита на шматочки,
На сходах почуттів лишилося сміття,
Під лірою небес крок серця буде точним,
І кине погляд день в прогалину буття...
Відчуження руки бентежить сьогодення,
І покриває пил знайомий краєвид,
Мотив лихих бажань народжує натхнення,
Отруєє танок шалено терпкий глід.
Жага чуття під сум зневажливих хоралів
В обіймах крихти слів не звабить до нестям,
Прощаю безвість літ у героїчних чварах
І смак своїх доріг в бруталності життя...

У поштовх волі легкокрилих пірамід
Лоскоче вітер терпкості волосся,
Собою загортає краєвид
Блаженство ніжності...
Чи все лише здалося?..
І губи вітру, страху пустоти
Тебе цілують розкішшю зухвало,
О мій володарю, в сміливому гурті
Шаноби пам'яті вже буде мало.
Музики грають в диких островах,
Нікчемні радощі пильнують очі й руки,
Під батогом в неприязних словах
Летять в повітря необачні звуки.
Благають жити на чернетках вічних снів
Твої бажання незворотних весен,
Чом ти в думках провину залишив
Під кригою нездійснених ремесел?..
Тобі летіти знову в пустоту,
Ворожу ціль тримати під прицілом
І бути завжди з небом на посту,
І відчувати невимовну силу...

Гламур суцільний...
Навіть відстані доріг
Чогось планують у танок надії,
І накриває серце сонця крик,
І божеволіють думки і навіть мрії.
Під ненаситність вечорів прудких,
Коли зіб'ється пил під вітром волі,
Не вистачить сміховиська потіх
У беспорядності розбурханої долі.
Себе відчуєш відчайдухою весни,
Багет живопису народить зорі зранку,
І солов'їний спів дарує інші сни,
І гілочку бузкову у фіранку.
Момент життя... Він повторити зміг
Усе приречене на забуття безславне,
Не поспішай на клопоту поріг,
Де тліє міст сумної переправи.
Прости сумлінність безлічі наснаг,
Що відчувають той шалений вітер,
І вже несила дихати в словах,
Бо мармуровим пилом душу вкрито...

Смарагдове липневе божевілля,
Червоних ягід згубливий корал,
Небесних чар нечуване розкрилля,
Безмежжя світла – сонячний овал...
Собі даруєш неповторне літо
На пагорбах веселкових розваг
Над лірою нічного оксамиту
Під ніжністю в незважених словах...
У трансі днів під спекою повітря,
Химерою пригод, що не збулись,
Летиш лелекою за очманілим вітром,
Мов пір'ячко, як той був сон колись...
Вустами терпкими нечуване кохання
У царині життя твого тремтить,
Немов бажає вічного заслання
Твоєї волі у полон молитв...
І знов потрапиш в засідку причастя
До усього, що серце зберегло,
У щиросердисть вірної напасті
Під неба вічно юного чоло,
До безуму зухвалого натхнення,
У невимовність слів і почуттів,
У геніальність літнього знамення
За спекою під флейтою дощів...

Несила вже іти,
Словам віддавши вітер,
Нездужає життя
Поверненням крила,
Ще може вир казок,
Не дійсних у молитві,
Зворушити буття,
Що доля нам дала.
Мовчання сивих днів
І терпкість суму сосен
В натхненні почуттів
Торкається душі,
Та грюкає вікном
Примара-сіра осінь,
До безвісті небес
Прокралися дощі.
Плетениця пригод –
За днями ніч минає,
І віриться зіркам,
Що знов злетять вони,
І знову сонця мить –
Від пекла і до раю –
В замріяних снігах
Під посмішку весни...

Відкидаємо тиждень за тижнем
В небосхили злітають слова
Сполох думки з опалою вижнемо,
Щоб у снах була вічно жива.
Безкінечність хапає за п'яти,
Наче хоче роки зупинить
Сонця світло, як серп розіп'ятий,
Заховалось за хмарну блакить.
Листя рветься на волю зухвалу,
Підіймаючись, в небо летить,
Я твоєю голубкою стану
На хвилину, а може, й на мить.
Нерозривний сполоханий вітер
За бажаннями кинесться знов,
Заблукає в заплутаних вітах
Безпорадна майстриня – любов...
Чи збагнути яскраве натхнення
У безсиллі твоїх рук і губ?
Чи підвладний у безвісті ймення
Струм кохання під мудрістю згуб?..

Розгорнуть сторінки вітрила
Твоїх непорочних нагод,
І знову вікно відчинили
Непрохані крила пригод.
Куди завертає прологом
Блаженства оманлива мить?
Там десь приховалась за рогом
Розкутого неба блакить.
Блукає у хащах дорога,
Спокутує плин безнадій,
В дощах причаїлась вологих
Стежина заплутаних мрій.
І знов повертаюсь до тебе,
Причинне моє каяття,
І наче спускається з неба
Хвилин пустодзвонних буття.
У чому слова завинили?
Під звуками голос стиха...
Чому ж ви, дощі, не зуміли
Потрапити в морок гріха?..

*Ла*пятий сніг в душі розклав багаття,
Сумує рух майбутніх почуттів,
Весна з дерев зриває сумнів плаття
Під заздрощі замріяних дощів.
В природі глузд втрачає дивний настрій,
Необережність лине звідусіль,
Лукавість весен в нетрях днів не згасне,
Зухвалий вітер гонить в зиму біль.
У стріхах будинкових перегонів,
За верховіттям спраглості років
Жене у вічність несміливих коней
За швидкоплинність скривджених віків.
Не зупиняй, життя, свого свавілля,
Прийми буття незліплених доріг,
Візьми з собою тільки сонце вільне
З блакиттю віддзеркалля скреслих криг.
І знов повіриш у кохання весен,
І зазирнеш в сміливість почуттів,
Раптово світанковим перехрестям
Простиш собі незайманість гріхів...

Мінливі дощі зазирнули
У снів легкокрилу блакить,
Відчувши оманливу мить,
Сміливо весну перетнули...
Нескривджений шепіт дерев
У вічному поклику слова,
І знову, до сонця готовий,
Відчуєш знайомий маневр...
Чому загортаю в слова
Свою нерозділену мрію,
Вітрами згортаю надію?
Вона і донині жива...
Гуляють в степах ковилі
І горнуться щемом додолу,
І знов повертає додому
Малесеньке сонце землі...
А веснам немає спокою,
Хитається вічне «прости»,
І присмак гріхів гіркоти
Блукає дощем за весною...

То весна над дощами майнула
І веселкою в небо летить
За вітрами могутніх століть,
Як дівча, що в красі козирнуло.
Весно мила, ти – щирість у днях,
І не вистачить волі на ранок,
Щоб ступити з тобою на ганок,
Мрії знову сховавши в словах.
Не згубити твого відчуття,
Не потрапити в засідку грішних,
І не скривдить кохання колишне,
Що залишить серцям каяття...

Кохай до щему в утисках століть,
Якщо життя вкладеться в перегони,
Твій біль живий, іще бринить,
І сивина чіпляється за скроні.
Біль нищівний упнеться в сивину,
Проторить шлях до слави і безчестя,
І світ надій візьме тебе одну –
В палких зірках неначе крига скресне.
Кохай до щему, як несе земля
Твоє кохання до святих і грішних,
Рвуть серце ноти на лихе шмаття,
І все це бачать янголи й Всевишній...
Кохай до щему мирної війни,
Коли маленьке здалося великим,
Коли минуле заповзає в твої сни
Під здичавілим безкінечним криком...
За гнів буття непростених долонь,
Збагнувши поклик серця у неволі,
Віддай кохання вічності в полон
На згадку про твою примхливу долю...

Тобі це треба?.. В плесканні долонь
Звикають сумувати перехрестя,
І розпис неба – гордоців полон –
Уже волає: presto, presto, presto!!!
Твої рухливі мрії почуттів
Зникають у дощах і звичних зливах,
Не відчуваючи невідданих боргів,
Всміхаються амбітно і примхливо.
Та, всупереч незайманім рокам,
Знов повернуся в морок безкінечний
І жодної сторінки не віддам,
Мистецтву слави знову стане гречно.
Блаженний Майстре, та невже завмер
У долину жорстоких перегонів?
Невже ти звик приймати тон манер
Нездійснених життів віджилих клонів?
Тримай єдину ліру на плечі
Під сміх бажань надривності печалі –
І зникнуть назавжди глухі дощі,
Що радість серця так зухвало крали...

Весняну ніч жує зухвалий морок,
І без упину бісяться вітри,
Словесний бруд разів, можливо, сорок
Вплітають, швидкоплинні, у двори.
На перехресті латаних побачень,
Коли ніщо не зупиняє гріх,
Рухливий погляд застарілих значень
Знайде притулок для своїх утіх.
І стане вмить все радісним і тихим,
Відчує знов земля свою вину,
Пробудить сонце для благого лиха,
Яке з тобою просто обмину.
Заздалегідь прощаючись з весною,
Візьму з тобою, наче навздогін,
Її полин від зустрічі з тобою...
У спадок – безкінечності уклін.
І джерело наступного безчестя
Прийме роботу трудових долонь,
І світ іде у звичне перехрестя
За сивиною у терпіння скронь...

Аве, Маріє,
Вічність знамення...
Аве, Маріє,
Безліччю років...
Аве, Маріє,
Житимеш в нас...
Аве, Маріє,
Серце не згасне...
Аве, Маріє,
Мрії буття...
Аве, Маріє,
Миру благаєш
Аве, Маріє,
Плин почуття
Аве, Маріє,
Світ молитовний...
Аве, Маріє,
Ти в нас єдина...
Аве, Маріє,
Вогник жертвний...
Аве, Маріє,
Заповідь часу...
Аве, Маріє,

Олена Мамчиш _____

Мить невблаганна...
Аве, Маріє,
З думкою в слові...
Аве, Маріє...

Любий мій світе білий,
зачарований пустелею
кохання...

*Л*юбий мій світе білий, зачарований
пустелею кохання...
Здригнулося серце твоє від безкрилого
буття,
сліпого, глухого, безмолитовного...
У свічках не палає день, не розчулиться
ніч.
Зашморгом часу ризикуєш піти назовсім,
не повертаючись до трояндового раю.
Немає спокою, немає надії.
І пісня не злітає з бажань зашкарублених рук
творити і сподіватися.
Світе мрій моїх, живи...

А спробуй після всього забути мене...
Напровесні або ж у згадках сонця...
Або ж у тумані на призьбі снів...
Або під сивим снігом, випраним дощами...
На цвинтарі надій дорога вічна...
Від голоду й холоду спасіння немає...
Сховаю почуття у бруд словесний...
У вранішніх зірок спитаю дозволу на
щастя...
А порожнеча кине життя у сірий хлам...
Дешева пропозиція чекає свого часу,
Щоб припинити цей сором...
Єдина втіха – твоє незбагненне багаття,
Зі хмизу та прибудних калюж...
На лезі похитаюся трохи,
Може, збагну повсякденність
Крізь розмазану фарбу долі...
Шляхетний світ знову обдурить душу...
Точиться біль, сурмить, благає виходу...
Стигли квіти не пахнуть, закувало
морозом...
А спробуй після всього забути мене...

Хіба зруйнуєш ти своє призначення,
За браком волі залишившись уві сні,
Збагнувши час свого лихого значення,
Блукати у веселошах весни?
Ще вистачить снаги та блага щирості
Не визначати щедрості зірок,
Прийняти біль зневіри і невірності,
Не обминути долі вправний крок.
Ви руки простягніть до мене, сонце з
хмарами,
З небес зірвавшись мріями життя,
Прийміть мене з природними примарами,
Кидаючи у щирий вир буття.
Я залишусь із вами вічно юною
В несмілих зорях, оповитих майбуттям,
Заквітчаною ніжністю під руною
В блаженстві справ за дзвоном каяття...

Безлад днів безжальних надвечір'я
Уповільнює мінливість почуттів,
Під обійми вільного свавілля
Залишуся у полоні слів.
На дорогах вічності далеких,
Що до мене руки простягли,
Стежку я знайду у святість Мекки
На добро ласкавої землі.
Повернусь в солодкі хаші долі,
Де знайду у хмарах світлий шлях,
Там, у небесах, зіграють свої ролі
Всі роки, що танули в словах.
Заблукаю у піснях і віршах,
Під вітри замріяних небес,
Стане краще, а чи, може, й гірше,
Як судилося пронести чесно хрест.
Дай нам, Боже, не упасти духом,
Залишитись в пам'яті землі,
Зором бачити і відчувати слухом
Те, чого здолати не змогли...

Я тобі напишу...

І листа надішлю у далеку непізнану північ,
Крізь прогалини днів, по стрімких
негараздах бажань...

Я тобі напишу, надіславши пісні та
безсилля

Безпорадності слів і найважчих сліпих
потурань...

Я відчую той біль, я його засудити не
смію,

Тільки кинуся знов у безмежжя жахливих
часів,

Я відчую твій крик і твої незахищені мрії
І до тебе полину в таємницю засмучених
слів...

Я до тебе біжу по розстріляних днях
бездоріжжя,

Наче пута гіркі та засмучена крихта
шляхів,

Я не знаю, чи прийде той час, у якому
заклякне свавілля

Тих нездійснених розпачів у сивині
почуттів...

Але тихо прийму неповагу розкішних
побачень
І твоє відчуття ностальгії блаженних років
І, можливо, дізнаюсь, що для тебе
найважча задача –
Бути чесним у правді і слів, і гріхів...
У розбещених благах твого каяття
неземного
Залишуся навіки тією, кого ти кохав,
І не зможу я втратити ані крапельки тої
любові,
Ані того буття, що у царині пекла здолав...

А вечір вже схилив своє чоло,
Суворий вітер так стискає груди,
Що в порожнечу серце завело –
Згасають почуття під поглядом облуди.
Пекучий біль – сумнівність на вустах,
І нахиляє небо безнадію,
А жалюгідний верховіття страх
Втрачає вже жагу душі та мрію.
Скороминуще все, що не судилось нам:
Непевність вікозрілого кохання
І небажання вірити словам –
Безвихідь неминучого згасання...
Та зросить сонце знов життєвий шлях,
Навіяний мінливою весною,
Приречені розвіяти той прах
Вогню буття, що спалене рукою...
Пручатися не станемо життю,
Воно здолає терпкість сірих буднів,
Прости, о вічності, і я тебе прощу,
Обоє ми під небом – не підсудні...

Я згадую тебе, мій шляху,
Вічним вітром
Тобою я пройду усупереч рокам,
З несхибністю зірок дощами небо витру,
Самотність вечорів не зраджу, не віддам.
Плекаю відчуття і радощів, і болю,
Однаково мені своїм шляхом іти,
Сприймати тишу днів і аскетичну волю...
У сутінках подій зруйновано мости.
Повітря прагне сну у зав'язі осінній,
Не квапиться життя летіти стрімголов,
Живе повільно світ і дихає повільно,
І відчуває смак зрадливості основ.
Творінь останній звук під мрією в прикмети
У лабіринт надій не повертає знов,
То шлях єдиний мій – блукання по тенетах,
Де є надія, віра та любов...

Знов сумую за вітром,
Рвучким і зухвалим,
Невимовний мій біль,
Що блукає в незвіданих снах,
Заколишу його
У парафії серця і слави,
І летить він щодуху
В чубатих нетлінних словах.
Знов відчую його
Незрадливу приборкану постать
І віддамся йому
На поталу загрозливих літ,
Сонце гляне
На мій зачарований острів
І, звичайно, побачить
Пташиний веселковий зліт.
Я у сумі знайду
Епітафію тлінного слова
Під зів'ялістю листя
У келії марних надій,
Перетну цей поріг,
До змагань буду знову готова
І прийму це життя,
Наче гойдалку скривджених мрій...

І знов при звичаюсь до сонця,
До ніжних, легких почуттів,
До вітру швидкого полону
На вістрі незвичних гріхів,
До блага людського потоку,
В якому на місці – не ти,
До сірого шмаття пороку
Самотності зайвих гуртів,
До смокви тілесних майстерень,
Не знищених серцем турбот,
Там давить безжальністю терен,
В підземний вмурований грот...
І серцю так важко і сумно
Втрачати зворушливу мить
В обіймах блудливого глуму
Приборкати щастя і жить.
І маю я знов не чекати
Тих зважених щирих хвилин,
Де сонце вповзає до хати
Дощами осінніх перлин.
І серцю здається, напевно,
Що, волею днів небуття,
Заквітчане небо вже темне,
А душу ген вітру відтяв...

Не витрачу я зайвої любові,
Що закувати спробує життя,
І вщухне у безкрилості промови
Блукання по немилості нестям.
Я не піддамся очманілим веснам,
Що знову й знов спокутують гріхи,
В журбі буття немирного воскресну
Нетлінністю бажань і слів глухих.
У зваженому світлому натхненні
Знов опинюся безліччю зірок,
Приреченою до чужого ймення
Пройти свій шлях важкий,
За кроком крок.
І спалахи чола благого неба
В передчутті любові до життя
Відчують знову вічності потребу –
І зросить злива сонце майбуття...

Відчую твою неприсутність
І голос, і руки твої,
Твою незбагненну могутність,
Надії та мрії земні,
І снів помилкових безкрилля,
І вічний молитвений спів,
І сонячне дике похмілля,
І благовіст розуму слів,
Можливість побачити ніжність
В гріховному тлі небуття,
Зірок полохливих невинність
У мороку гніву життя...
Нізащо не встигну простити
Блаженство омріяних літ,
І здатна усе полюбити:
Падіння і вранішній зліт,
Надію і віру весняну,
Небес легкокрилих блакить,
Нещирість дощів безталанну,
Голівоньки квітів легких...
Дарує життя миті щастя,
Сприймаю їх кодовий знак,
Нічого літам вже не вкрати,
Відчувши повітря на смак...

Не озираючись,
Повзу по островах...
У безлічі гілля
Лоскоче ноги вітер...
Замшілий край небес...
І музика гітари звучить
В гармонії добору нот...
Мінливість почуттів
І невимовна ніжність...
Благають сонця дні...
Рухливість безкінечна...
І радість, і печалі без перерви...
Блукає «завтра»
Поза межею «вчора»...
Невже настане мить,
Безмежна, наче море?..
Хіба зупинить час
Нестерпність бездоріжжя?..
Невже ти знову оживеш
У плесканні долонь?..
Чужих раптових потурань
Хіба не вистачить?..

Ти мій далекий
Незбагнений ранку,
В твої обійми хочу увійти,
У талий слід на сонячному ганку,
Убрід сміливо річку перейти.
Моя надія вже замкнула коло,
У надвечір'ї втратила права,
Кохання у степах лишилось голим,
В безодню втрат потрапили слова.
Хтось там шукає виходу нестями
В блуканні безпорадної біди,
Лещатами стискають душу храми.
У співі віковичної журби.
Молебень замовляєш за провину
Забутих незапалених свічок,
Схиливши у покорі шию й спину,
Торкаючись ікони, збивши крок.
Тебе почую ластівкою долі,
Що знов до мене руки простягла,
В полоні нерозірваного кола
Безмежністю під захистом чола...

Магічний погляд у роках буття...
І рук кільце під музику кохання...
Приречена тобою на життя,
На вічність легковажного заслання.
І знову йду назустріч почуттям,
І знову опиняюся в тенетах
Тих очманілих безвісних нестям
І білих лілій серед очерету.
Блукає десь словесний ніжний хлам,
І пестить душу берестяне літо,
Комедію фальшивих мелодрам
У грі акторів знову не прожито.
Не зупиняю гріх на тлі кохань
І залишаюся у природнім лоні,
І відчуваю терпкість зазіхань
В безмежжі серця крихкої недолі.
Війну і мир я знов переживу,
Собою стане благо перемоги,
І чашу вірності, як заповідь нову,
Тобі залишу в зайвих засторогах...
Лукавить сонце в сірих небесах,
І вітер змін безчестя не приносить,
У веснах розгубилися слова,
Але надії вже згортає осінь...

Моя недоля ще чекає часу
Своїм знаряддям перейти межу,
Залишивши зі мною погляд власний
І жменьку сили там, де підкажу.
У зверхності вибагливих мелодій
Пильнує Слова очманілий жар,
У спеку днів похмурої негоди
Бринить життя мінливого тягар.
Ти руку простягни, моя недоле,
Тебе прийму під владою вітрів,
Мінливе сонце вистрибне на волю
У безпорадності рухливості віків.
Ошатний погляд знову кине оком
І зрушить все живе і неживе,
І знов повірю, що за кожним кроком
Народиться спасіння рокове.
Моїм стаєш, як небу заманеться
Відчути обережний погляд твій,
І ризик необачливого серця
Не відведе зухвалий буревій...

Розсипалось кохання на друзки
Оманою несправжнього польоту,
У небо плинуть сивих хмар низки
Слідами легкокрилої босоти.
І майже зупинилося життя,
В твоїх руках заледеніла осінь,
Різдва чека родзинкова кутя,
Пробачення для нас у неба просить.
Ти зупинивсь оманою дощів,
Вони зрадливо накривають душу,
Розкрилля дня вже вітер затулив,
Крізь павутиння йти до тебе мушу.
Пробач мені незграбність почуттів
Під стелею мінливого завзяття,
І очерети загрубілих слів
У спразі надвечірнього зачаття.
За посмішку грайливого дощу
Себе сховаю, ти ж давно не винний,
І знову я сама себе прощу,
Приймаючи краплини швидкоплинні...

Несказане, небажане, нездійснене
Зависло, у недолі збереглося,
За вітром, як отрута незбагненності,
Поміж роками в серці розлилось...
І остаточно крапкою між комами,
Зухвалість загубивши у роках,
Той біль мандрує вічними фантомами,
Скрипить, торує неповторний шлях.
Межує він кордонами рухливими,
Крокує між зимою і теплом,
І витирає скло за дощовими зливами,
Втрачаючи свій тиск під грозовим кутом...
Негоже, незворотності вклоняючись,
Пройти з тобою неповторну путь,
Не загубитись за лихими зграями,
Без намагань пізнати сіль і суть...
Благання залишаю грішним соромом
На вівтарі звичайних почуттів
Біду черпати цим бездонним шоломом
Під заздросці буття безсилим слів...

Я в руках твоїх –
Наче беззахисна птаха,
У роках життя –
Пташка-бідолаха,
Ти не мій давно
В безлічі вогнів,
Там німе кіно,
Де у кадрах – гнів...
Ти мене прости
За підступність днів,
Душу відпусти
В лиховістя злив,
Біла крига десь
Промайне крилом,
Пробіжить буття
Холодом-теплом...
Наче знов з'явлюсь
В мерехтінні днів,
Не твоя – не мій –
Так Господь звелів,
В оберемок глум
Вплетено навик,
І зухвалий сум –
Під іконний лик...

У вічності нема кордонів,
І досхочу лишилось почуттів,
На волі я, і без твого полону –
Вогонь буття, що серцем душу грів.
Омана та була розколотим знаменням,
Бажань нестяма, благовіст тепла,
І в потойбічних дверях без імення
Лишилась купкою безрадісна зола.
Іще живе блаженство вірним хором,
І в небесах співає пісню дикий грім,
І блискавка рухлива небо оре
Передчуттям освяченості зим.
Але вже час додому повертатись,
Хай схаменуться осені жнива,
Вже зачекалася на ганку мила матір,
І сонце у повітрі спочива.
Візьму з собою твій сміливий погляд
І вірності нещирої слова,
І мед гіркий закоханих в безодню,
І пам'ять, що надією жива...

Обережно зі мною, століття,
Не втрачай оберемка надій,
Вже розгойдане вранішнє віття
Кличе вітром заплутаних мрій.
Я у безвісті сонце стрічаю,
І надією знову права,
Окуляри життя надіваю,
Обертаючи думку в слова.
Не закохана в звичність розплати,
Поблукаю стежками весни,
Віддзеркалює вітер крилатий
Вир думок, поринаючи в сни.
Я віддамся тобі на поталу,
Осінь зичну сприймаю на дух,
У молитві щось весни казали,
Доторкнувшись до сонячних вух.
Знов засвітить омріяне літо
Ліхтарями спекотних дощів,
Скільки літ нами ще не прожито
У хвилинах безмежності слів...

Ти один, одинак повсякденний,
Заблукаєш в далеких вітрах,
В гостролистих дібровах зелених
І в осінніх блаженних дощах.
Тобі сонце засвітить лукаво,
Посміхаючись, зойкне земля,
Народився з бідою для слави,
В обережних кроках – немовля.
Душі хворі – відрада терпіння,
Серце чесне – зажинок буття,
Днями хмари блукають невпинні
Для розради чи для каяття?
Знов опинишся в безвісті пекла
Без кохання далеких доріг...
Де твоя нерозділена Мекка
Днів минулих і серцю чужих?
Я з тобою пройду до безодні,
Взявши в серце кохання живе,
Під химерою дивних мелодій,
Що колись не впізнали мене...

У сіре небо знов злітає день,
А я тягнуся в пестошах за хмари,
Моє ти, сонце, вічність, велетень,
Образа небуття, життя примара.
Ти – образ швидкоплинної весни,
Тих рук кільце – як незабутній парус,
Моє життя пророчить диво снів,
Що там блукають в металевих шпалах.
І вірую, що десь живе вона,
Твоя весняна незабутня мрія,
Що під прицілом осені одна,
У спокої залишена надія.
Я з нею побратаюсь, як знайду
Дорогу вірну з сонцем наодинці,
Чи то на щастя, може, й на біду
Розчавлених чеснот у сивій скриньці...

Впізнай терпіння незрадливих рук,
Що пестять душу в соромі бажання,
Не дай потрапити в лукавість злук,
Йдучи у пастку, наче на заклання.
В обіймах щирих заблукає день,
І ніби стане холодно і тепло,
І знову рівність щиросердих жмень
Долонь знайомих забажає вектор.
Прийми мене такою, як була
В несмілому польоті серця хвилі,
В блаженстві легковажного крила
Безмежжям вірності і слабкості, і сили...

Ти – мій блаженний сон...
Прокинутись не смію...
В обіймах небуття –
Твоя примарна суть...
І лізе в душу гріх блудливої повії
У соромі долонь, що серцем не збагнуть...
Твоя замшіла тінь за обрієм сховалась,
У безлічі зірок не відчуває дня,
Сміється небосхил безмежністю печалі –
У розпачі небес здригається земля...
То мій незгасний біль відчує давній спокій
Суворістю чола, безвихіддю душі,
І княжий приворот сумнівністю турботи
Не згає час важкий безвинності межі...
Тож не повернеш днів, незграбних,
незбагнених,
Вони пішли з життя, згубилися в пільмі,
І кров гасає в обережних венах,
І біль лихих гріхів блукає між людьми...

Рушаю в путь далеку рано-вранці,
Ще все спить і сонце не встає,
На підвіконні квітка – проза в склянці –
Безмежністю тепла в політ зове...
Міркує думка днів, що розгортають книгу,
Шепоче дивний дзвін сторінками буття,
Вітрами понесе весняну сіру кригу
Назустріч відголоскам... Чиє то каяття?..
Чому мене веде у лоскіт небокраю
Твоя небесна синь блуканням у пільмі,
І обіймають світ пташині зграї,
З собою кличуть влітку й навесні?..
Знов залишуся музикою серця
Під сонцем легкокрилого вогню –
І оживе душа, якій не вмерти...
Зірки бажань у квітах запалю...

Мій день загуляв десь за сонцем.
Тендітні віти дерев закружляли.
Насуплені брови звичайних будинків.
Жертовна примха суїциду.
Прокльонам немає ходу.
Хіба що під вітрами чекатимуть своєї долі.
Стеблинка днів моїх без тепла.
Розрада прийде випадково.
Усе зачекалося віхоли.
У павутинні – твоя зірка.
Летить чи зависла, бо завинила перед
місяцем.
Крила ростуть, уже дісталися неба.
Торкаються його, безпорадного.
Ніби чекають на прощу.
Бездонна хоральна туга за минулим.
Пам'ять – на вістрі ножа.
Вогонь роздмухує печалі –
І розчинився Всесвіт.
По дротах струменевих
Ніби лечу безкрилим шляхом...

Ти для мене – таємниця
Незбагненності буття
І бездонності криниця,
І можливість каяття,
Невичерпна сила волі,
Правда вічності століть,
І розбурхана недоля
У незвичну щастя мить,
Сивина чужого краю,
В кроках серця – буй-вогонь,
Стежка вірна в пеклі раю
І блаженних рук полон...
Впізнаю твої обійми
І вклоняюся теплу,
Ти для мене – вітер вільний,
Що летить крізь міліну.
Я з тобою вічно буду
Відчувати сміх небес
Серед сумніву та люду,
Що несе свій вірний хрест,
У можливості моменту,
Що накрив твоє буття,
Ти як той пекельний ментор
В клопотанні майбуття...

Олена Мамчиш _____

Відрікаюся від того,
Що засмучує біду,
Бо на рідному порозі
Свого щастя не знайду...

І знов блукаю по долонях снів,
І знов гортаю сторінками весни,
У ритмі серця під блукання слів
Горнилом пам'яті душа воскресне.
Неначе крига завинила восени
І скресла у полоні лихоліття,
Під гуркіт вибухів сторонньої війни
Дерева тягнуться несмілим віттям.
Ти зазирни в блаженний той вогонь,
Відчувши холод і рухливу зливу,
Коли на небі сонячних долонь
Було життя, свободою щасливе,
Коли кохання зріло на вустах,
Нас зачепивши легкістю крилато,
Не перетворене на сивий прах,
Ще танцювало на веселім святі...
Минуло все, зламавши береги,
Що зберігали вічності хвилини,
Прости за те, що зими не змогли
Відчути терпкість літнього полину...

Ти плескаєш в долоні, моє сонце,
І сніг рипить під сонячним дощем,
Закручує печаль святе віконце,
І нудить серце безкінечний щем.
Знов огортає безвість безпорадна
Зухвалий морок пильності життя,
В сполучниках у єдності сурядній –
Бурхливе і брехливе почуття.
І знов біжу по сонячних дорогах
В блаженному бажанні сивих днів,
І знов не зрадить вічна свічка Бога
В замріяному русі дивослів...
Забави застарілі зачиняють
Усіх дверей світанкові вогні,
Примарами обіцяного раю
Тупочуть вічністю монетки снів.
Я не одна в суцільній пащі бруку
Приймаю шлях у пагорбах небес,
В словесному знеціненому бруді
Несу прадавній віковічний хрест.
І, тільки щем поклавши в сірій попіл,
Тримаючи небес бурхливу синь,
Дивлюся в око мудрому циклопу
Крізь душі вікозрілих поколінь...

Прийди до мене на побачення,
Брутальний свідку сивих днів,
Уже давно не має значення
Лиха година журавлів.
Вони курличуть в небі синьому,
Що знов народжує печаль,
Вони колись були красивими,
Немов осіння пастораль.
Вони колись летіли в захваті
На землю вічних праотців,
Але вона стрічала зашморгом
Невідворотності років...
О журавлина пісне осені,
Між нами день, між нами ніч...
І знов казковим стоголосям
Та пісня в небесах звучить...

Невже у пеклі, може, і в раю
Дощі зупинять голоси скорботи?
І сонце знов накаже солов'ю
Співати гімн і чистоті, і цноті.
Природи наймудріша пастораль
Каркасом снів просуне день за ніччю –
І знову радість перетне печаль,
Сховавши несподіване у вічне.
Чому той біль рухливих літніх змін
Залишить свій відбиток у натхненні?
Там десь злітає журавлиний клин
І не озветься на нерідне ймення.
Вже трави влітку пахнуть, як завжди,
Їм невідомий рай, бо пеклу – місце,
І не відчують сполохів біди,
Сплітаючи в купальську ніч намисто.
У тихому природному теплі
Уже замало часу для кохання...
Хіба це все наснилося мені,
Як вперше, а можливо, і востаннє?..

Так сталося, як сталося,
І винних не знайти,
Тоді дощі пручалися
В незайманості глоду,
І сонце намагалося образи відвести
Під заборону матінки-природи...
Ти так кохав, як може тільки раз
Кохати смерть під дулом збройних весен,
Залишивши безкарність про запас...
І кликав до життя жертвний час,
І доля завершила дивний message...
Про що тобі розкаже самота?
Самотні крила верхи десь кружляють,
Рухливий потяг не веде до раю,
І знов заносить тротуар сльота,
Чекаючи новин з лихого краю...
Кохання безлад пронесе життям,
З обурених років піде бажання,
І запізніле гірке каяття,
Якого вже не приймуть на засланні...
Гуркоче ніч засовом гіркоти...
І нотний звук – свобода самоти...

У спрагlostі вчорашнього тепла
Пильнує серце залишки любові,
Нетлінне все: добро і примхи зла,
Що розгубилися у справі і у слові...

У хроніці мого життя
Залишу місце для любові
І для сліпого каяття
В безмежності безсиллям слові,
І для надсади почуттів
У пагорбах блудливих весен,
Сором'язливістю дощів
Осіннього глухого плеса...
На вістрі сивого вогню,
Відхрещеного лихоліттям,
І на вітрилах дива-сну
Під колисанкою століття,
У лексичі нещадних днів
Напровесні сумних побачень,
Де серце біль зухвалий грів
У колі некоректних значень...
Пручатись стане гнів буття
Під увертюрою природи,
І зріже волю плин життя
Пізнанням на потребу моді,
Заквасить душу безум літ,
Що залишив себе з тобою,
Тавром хвилин, що топчуть світ
Під амплітудою любові...

ЗМІСТ

Від автора	3
Натруджені руки твої, країно моя	5
Натруджені руки твої.....	6
Я – твоя, наче сповідь	8
Налякалося сонце поспіхом.....	9
Є ницість ворогів, а є тортури слів	10
Я – голос твій, несміла безпорадність	11
Химерне ймення у бойовищі часів	12
О Patria, нещира Батьківщино	13
Прийдешній день до прірви спонукає	14
Контекстом слів, народжених невчасно..	15
Повій на мене, вітре України	16
Війна небес, зотлілих передчасно... ..	17
Окроплена свободою вогню	18
Село вмирає... І душа вмирає	19
Нас розділяє вічність дикого терору.....	20
Вічний світе, озирнися	22
І знову слухаю тебе	23
Куди поділись люди від землі	25
Здригнеться колись підсвідомість	26

Замайоріє прапор перемоги.....	27
Чому мовчить залякана земля	28
А завтра знов настане день новий.....	29
Життя моє, правдива полонино.....	30

Наснилося листя жовте

в забавлянках осені... ..	31
Наснилося листя жовте	32
Ноктюрни печалі навіяли.....	33
Холодно душі... Як холодно	34
Ніч смоктала накусаний м'якуш хліба	35
У незамкнені двері вірветься мороз.....	36
Танцює знов танго весна.....	38
То був той самий дощ	40
Лунала музика, чарівна, мовби сон.....	41
Блукає і пестить, і радістю дихає знов	42
Схвильоване слово	43
Озера почуттів на арфі оксамиту	44
У поштовх волі легкокрилих пірамід	45
Гламур суцільний	46
Смарагдове липнєве божевілля.....	47
Несила вже іти	48
Відкидаємо тиждень за тижнем	49
Розгорнуть сторінки вітрила	50

Лапатий сніг в душі розклав багаття	51
Мінливі дощі зазирали.....	52
То весна над дощами майнула	53
Кохай до щему в утисках століть.....	54
Тобі це треба	55
Весняну ніч жує зухвалий морок	56
Аве, Маріє	57

Любий мій світе білий, зачарований

пустелею кохання... ..	59
Любий мій світе білий.....	60
А спробуй після всього забути мене.....	61
Хіба зруйнуєш ти своє призначення.....	62
Безлад днів безжальних надвечір'я.....	63
Я тобі напишу	64
А вечір вже схилив своє чоло.....	66
Я згадую тебе, мій шляху	67
Знов сумую за вітром	68
І знов призвичаюсь до сонця	69
Не витрачу я зайвої любові	70
Відчую твою неприсутність	71
Не озираючись	72
Ти мій далекий.....	73
Магічний погляд у роках буття.....	74

Моя недоля ще чекає часу	75
Розсипалось кохання на друзки	76
Неказане, небажане, нездійснене	77
Я в руках твоїх	78
У вічності нема кордонів	79
Обережно зі мною, століття	80
Ти один, одинак повсякденний	81
У сіре небо знов злітає день	82
Впізній терпіння незрадливих рук	83
Ти – мій блаженний сон	84
Рушаю в путь далеку рано-вранці	85
Мій день загуляв десь за сонцем	86
Ти для мене – таємниця	87
І знов блукаю по долонях снів	89
Ти плескаєш в долоні, моє сонце	90
Прийди до мене на побачення	91
Невже у пеклі, може, і в раю	92
Так сталося, як сталося	93
У спрагlostі вчорашнього тепла	94
У хроніці мого життя	95

Літературно-художнє видання

Мамчич Олена Борисівна

АМПЛІТУДА ЛЮБОВІ
Поезії

Літературній редактор *Любов Райська*

Технічний редактор *Олег Єрмоленко*

Фото **Валерій Шайгородський**

Комп'ютерна верстка *Ольга Полковник*

Комп'ютерний набір *Олена Мамчич*

Коректор *Любов Райська*

Підписано до друку 06.08.2018 р. Формат 60 x 84 1/32.

Папір офсетний. Друк на різнографі.

Ум. друк. арк. 3,13. Обл.-вид. арк. 2,91.

Зам. № 0098. Наклад 500 прим.

ТОВ «Видавництво «Десна Поліграф»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції.

Серія ДК № 4079 від 1 червня 2011 року

Тел. (0462) 972-664

Віддруковано ТОВ «Видавництво «Десна Поліграф»

14035, м.Чернігів, вул. Станіславського, 40